

PEST. II. félv.

43. szám.

Oktober 25. 1865.

Megjelenik e lap minden héten egyszer, esütörtökön. Az előfizetési pénzeket, valamint a lapba szánt kéziratokat a Sz.-István-Társulat igazgatóságához kérjük intézteni.

Előfizetési ár: helyben félévre 1 forint 31 kr., egész évre 2 forint 62 kr.; vidékre fél-évre 1 frt 66 kr., egész évre 3 frt 32 kr.

A pályázatok beigatásáért tíz sorig minden egyszeri fölvtelért 1 frt, tíz soron fölül, egyszeri közlésért 2 frt, ha többször közöltetik, 1 forint 50 krajczár számíttatik.

Szenczy Ferencz. szombathelyi püspök.

Régtől fogva megszoktuk már úgy tekinteni a magas püspöki kart, mint oly koszort, melybe a legtisztább erények fűződnek egybe; s épen ezért mint oly koszort, mely kath. egyházunknak mindenkor ékességét szolgál, és minden elfogulatlant ennek tisztelésére és megszeretésére ösztönöz. E főpapi erényfűzében ékeskedik, ma is az életszentség, nemes jelleműség, mély tudományosság, — sőt nincs oly jeles tulajdonság, mely ebben ne pompáznék. — Példában látjuk ezen, hogy „minél magasabban áll valaki a lelki fonség magaslatán, annál alantabb és kisebbeknek látja magát alázatos szemében.” Meggyőződhetünk példában rajta, hogy csakugyan a nagy lelkeknek, kikben ugyiszólván minden fonséges, szép és jó, mintegy öszpontosul elválaszthatlan sajáttsága, hogy nem akarják Nabuchodonozor aranszobraként fényes tulajdonaikat csodálatni, sem hideg morgorva tekintélylyel csupán, mely dermeszt, de nem gerjeszt, parancsolni; hanem a szeretet kedvességével s melegével nem anynyira a vakító szín, mint inkább báj illatával megkedveltetni az erényt és jó tulajdont, és megszerzésére indítani.

Ezen erényfűzére főpásztorainknak nagy; ékesíti, körülfontja egész hazánkat. Ezért ne vegye senki rossz néven, ha ezen azon erényvirág tűnik föl, főleg nekünk, mind alakjával mind illatával, mely közelebb sőt egészen felénk fordul: hozzánk szombathelyi egyházmegyebeliekhez pedig természetesen saját főpásztorunk fordul legfőképp; ha tehát benne egyéb fényes tulajdonai mellett különösen az ibolya szerénységét látjuk, sőt magát a megtestesült alázatot és szerénységet tiszteljük és tüntetjük föl e kedves néplapunk hasábjain, szintén senki tőlünk rossz néven nem veheti, annál kevesbbé, mert mintegy szerény kifejezése akar ezen néhány sor lenni néhány igénytelen tisztelőjének.

Született Szenczy Ferencz ő méltósága a nem nagy ugyan, de életvidor Szombathelyen közbeesülésben állott közezsorsu szüléktől.

Szülvárosában végezte tanulmányait, és pedig kitünő előmenetellel; azonban 1817-ben püspökétől papnövendéknek fölvtetvén, jeles tehetsége miatt Pestre küldetett a theol. tudományok megszerzése végett. Itt nyerte el a bölesészet-tudori koszort; a theológiából is letett több szigorlatot, s hogy ebből

43

is a tudori koszorút el nem nyerhette, nem ő rajta mult. Hogy azonban, habár ebből is nem doctor — tudor — de igenis doctus — tudós — köztudomásu dolog ma; de tudva volt akkor is az illetőknél, mint ezt tanusítja az, hogy 1821-ben otthon a papnöveldeben tanulmányi főügyelővé, 1823-ban elérve a törvényes kort, pappá szenteltetvén, a dogmatika rendes tanárává neveztetett ki; majd az erköles- és neveléstant, utóbb pedig a lelkipásztorkodás tudományát tanította oly lekötő módon, mikép egykori kispaptanítványai ma is kedvesen emlékeznek róla. A tanári nehéz pályán szerzett érdemei némi elismeréseül szentszéki ülvökké, azután házassági védövé, 1845-ben december hó 18-kán tiszteleti, nem sokára rá valóságos kanonokká, majd meg cz. apáttá, míg végre 1850-ben ő cs. kir. apostoli Felsege által a szombathelyi egyházmegye főpásztori méltóságára lön előreléptetve.

Nem csak mint theolog. tanár és kanonok, de még mint püspök is megtartotta szakadatlanul szerény modorát ő mlga; ő benne legnemesebb értelemben látjuk beteljesedve a sz. irás amaz állítását, hogy „amaz utról, melyre ifjúságában lépett, míg hasznos férfiuvá lesz, sem tér le.“

Ha mint papnöveldei tanár és elöljáró már ugy intézte dolgát és igazgatását, miszerint mindamellott, hogy pontosságot követelt, mégis fölösleges terhet senkire nem rakott, sőt atyai jóvoltával inkább megkedveltette alárendeltjeivel helyzetöket és töle való függösöket: akkor elgondolható, hogy ő mlga most is mint főpásztor bizonyára nem a hideg tekintélyvel akar uralkodni esupán egyházmegyéje, papsága és hívö nyája fölött, hanem — mint egy másik tiszteletre méltó főpásztorról e lapokban nem rég említve volt — szeretettel vezeti azt; ezért, de még azért is, mert fiúi bizalommal fordulhat hozzá boldog boldogtalan bizonyos meghallgattatása reményében, megnyugtató és meggyözö atyai meleg szavai enyhítőleg szoktak hatni, ... „szereteteért szeretetet arat.“

Egyházas nemzeti irodalmunknak, valamint annak idejében ő maga nagy bajnoka volt, a mint ezt többrendbeli, különösen egyházi folyóiratokban közlött hirneves értekezései, bírálati, vitatkozásai, valamint többbizbeni közben-közben föltünést okozó egyházi beszédei, steff. dolgozatai tanusítják: ugy nagy és buzgó ápolója most is. Egyházmegyéjének papnöveldejében „szent Ágoston egyesület“ czimü egyházirodalmi egyesületet létesített, hogy sok ifju erő az irodalmi téren is jártasságot szerezve e fegyverrel is maholnap kath. egyházunk szakadatlan küzdelmeiben résztvenni merjenek. Ez okból serkentésül többrendbeli jutalmakat méltóztatott kitüzni ő mlga: így tesztem azt. jövőre a Concil. Trid. Catechismusnak magyarra fordítására

200 frtot tüzött ki önálló munkálatul. De e szük tér nem engedi, hogy több jellemző tényre is kiterjeszkedjem. Azért hogy egyszóval mindent kimondjak jó lélekkel, távol a hízeltéstől, nem csak a magam ítélete szerint — mint meg vagyok gyözödvé — azt merem állítani: hogy mélt. Szenczy Ferencz püspökben egy második Albertus Magnust tisztelhetünk; mert valamint Alb. m. akár theologiai akár philosophiai téren helyen állott egyházának védelmében: ugy Szenczy is. Azután valamint Alb. m. „életszentsége és tudománynagyságának hirére“, ugy hívták meg a regensburgi püspöki székre a nélkül, hogy utána lett volna: ugy Szenczyról is elmondhatni, hogy bizonyára nem kereste a püspöki méltóságot, hanem fényes főpásztori illö tulajdonai miatt hívták meg rá. Alb. m. csak a pápai nyílt parancsra eserélte föl az egyszerű cellát a püspöki palotával: Szenczy pedig még a püspöki palotában is cellában tartözkodik. *) Albertus m., habár fölmentve szerzetesi szegénység-fogadalmától, mégis egész esendben és egyszerűséggel foglalta el püspöki méltóságát: Szenczy pedig esendben és egyszerűséggel viseli azt. Alb. m.-ról meg van írva, hogy „azon magas polczon, melyen egykor Emmerán és Volfgang fényeskedtek, megörzé sz. Mártonként alázatos és tiszta érzelmeit, mintha ki sem költözött volna a cellából: szint-ugy Szenczyról elmondhatja mindenki, a ki ismeri, hogy ő is azon polczon, melyen a szentség hirében álló Somogyi Lipót állott, ugy örzé meg, mint az, tisztán szerény és alázatos jellemét. Alb. m. nagy bölcsességgel rendezte püspökségének viszonyait, és szépen össze tudta egyeztetni a középkor szelleme szerint egyházi és világi fejedelmi hatóságát: Szenczy szintén bölcsen kormányozza egyházmegyéjét, hatalmasan küzd mint egyh. méltóság az egyház jogai mellett — különösen a magyar egyház jogai mellett is — mint erröl annakidejében meggyözödhettünk, és meg vagyunk gyözödvé, hogy ezután is akármelyik illetékes helyen egész erélyvel és bölcseséggel fogja latba vetni a közjót előmozdító szavait. Alb. m.-t korának bölcsesül tekintették, Szenczyt pedig méltán a haza bölcsének tarthatjuk. Ily bölcs férfiak kellenek most is, a midön „a különböző lakók által részben lerombolt, részben összevissza épített honházának rendezéséhez hozzáfogni akarnak, hogy házurának ugy mint a lakóknak méltányos kívánata szerint üssön ki a elrendezkedés.“

Adja Isten hogy e szintoly bölcs mint szerény főpap az egész kath. anyaszentegyház. magyar egyházunk, édes hazánk és egyházmegyénk diszére és javára még sokáig éljen!

... Y.

*) Köztudomásu dolog, hogy a nagy kétemeletes palotában tán a legkisebb szobácskában lakik ő mlga rendszeren.

Hulló levelek.

I.

Haldokolni kezd a
Gyönyörü természet.
Egy vonaglás még csak,
S elmulik az élet.

Készen várja immár
Sárga szemfedöje,
Vándorló madárkar
A kiéneklöje.

II.

Szép őszi nap veti
Rám áldó sugarát,
Ugy nézem, mint a lét
Utolsó mosolyát.

Bucsuzó napsugár!
Mit mondasz énnem?
Ugy-e, hogy képedet
Szívembe eltegyem?

III.

Röpülsz, röpülsz, hűtlen dalos sereg!
Eltűnt a napsugár, nincs itt meleg...
A jó napokban itt kéjeltetek,
Zöld lombok sátrában pihentetek...

Betöltétek ti hivatástokat,
Elzengétek kedves dalotokat,
Nem foglalatok hasztalan helyet, —
Csak menjetek, hová Isten vezet.

Majd visszahoz a tavasz bennetek',
Megnépesül elárvult fészketek;
Legyen akkor hő kebletek dala
E nemzetnek dicső alleluja.

IV.

Meg vagy szedve, kedves szőlőm!
Kinesed elrabolva,
A kiket vig körbe gyűjtél,
Sorban eloszolva.

Ne panaszkodjál azért: ez
A világ folyása.
Hogyha jó napunk leszállott,
Ki gondol még rája?!

Megszedett szőlő e szív is,
Hervadt a bánatban,
Egy különység: hogy tenéked
Még zöld leveled van.

V.

A levél hull, zörög a lomb,
A szél föl-fölkapja,
Majd leveti, mintha nagy súly
Nehezédnek rajta.

Gyöngye vagy te, őszi szellő!
Nem bírsz a levéllel,
Pedig egygyel nehezebb csak —
Könyeim terhével.

VI.

Azt mondják: így sirni szégyen,
Én nem tartom annak,
Könnyel áldozunk mindnyájan
Egy kedves halottnak.

Kedves nekem e kihalt föld,
Temető a keble,
Mind, a mit szerettem, ott van
Mélyen eltemetve.

VII.

Az egek felhője búsabb,
Vagy a szív felhője?
Elborult a láthatár és
Halvány arczom tőle...

A felhő dörög, villámlik,
Ha terhét nem bírja —
E szív úgy könnyebb, ha búját
Csöndesen kisírja.

Talabér János.

A jó barátok.

— Beszélyke az elmúlt zivatáros időkben. —

Az 1840-dik évben a szegedi tanyák egyikén három ifju ült az egyszerű, de izletes étkekkel rakott asztal körül: Pali, Miklós és Gyurka; ezek úgy szerették egymást, mint az önzéstelen, s még a természet tisztaságában megmaradt, minden jóra és nemesre fogékony ifjui szív szeretni szokott.

Pali és Miklós a bölcsészet másod-, Gyurka pedig elsőévi hallgatója volt. Kijöttek Miklós atyja tanyájára élvezni a szünnapok elsejét, s megülni a barátság kedves ünnepét.

— Emlékszel-e Miklós barátom, mond a többi közt Pali, ama szép juliusi estére, melyet tavaly régi barátságunk ünneplésére e helyen töltöttünk? akkor ketten valánk, most a gondviselés egy harmadikat küldött közénk, hogy barátságunk, mint a szentírásai hármas fonál, annál tartósb és erősebb legyen. ... Légy üdvöz barátunk, folytatja Gyurkához fordulva, egy hosszú év alatt szived ismerni tanultuk, s ha úgy aka-

rod mint mi, légy elválhatlan barátunk, egymáséi, egymást gyámolítva szeretve sirunkig! Te még tán egy évig, mint tanuló itt maradsz, minket hivatásunk tovább szólít; de lelkeink egymáséi legyenek s együtt maradjanak. Kit közölünk a szerencse magasbra emel, szent kötelessége legyen az alantabb maradtat gyámolítani, magához fölemelni.

— Éljen a barátság! — Isten minket úgy segéljen! hangzott a három ifjú ajkairól.

Alkonyodott: a nap szivárványsugaraival bucsucsókját hinté az egymás keblén nyugvó barátokra; azután kezét szoritottak egymással.

— Isten veled! Isten veled! és három különböző uton széledtek el; a méla hold kaczéron kandikált a távozók után, s ezüstsugarain rezgett a hang: oh boldog ifjukor, mikor csak szív szívért szeret... oh keserű csalódás, mikor a híneket vélt barát elfelejt, s hidegvérűen csak azért taszít el magától, mert te szegény, ő

gazdag; mert te alatt s egyedül állsz a világon, ő hatalmas rokonok védpaizsain mindig magasb- s magasbra emelkedik, míg végre remegve tekintesz a szédítő magasságba — reá. —

Pest utcáin két ifju jő egymással szemközt, az egyik szerényarazu egyszerű öltözékben, a másik büszke tekintetű, a legujabb divatu mezben: fején fényes párisi kalap, hajzata és pelhedő arca fénylik az illatszerek mázaitól, az akkori divat szerint, mint két zszindely közé szorított czinkefogó úgy áll feszes nyakán a fatermörderek között a büszke fej. — szóval egész a lakktopánig Palink — mert ő vala — egy igazi nagyvárosi gentleman — vagy a mint mi falusiak hívjuk urificzkót — képviselt.

Gyurka az említett szerény ifju szivélyesen köszönté néhány év óta nem látott barátját; de Pali nem is hederítve reája, nagyvárosiasan sebes léptekkel iramlott tovább. Gyurka csodálkozva meg-megállt s utána nézett: — tán meg nem ismert! szól, s ő is tovább ballagott.

Pali urfival egy kávéházban találkozunk; bodor füstöt ereget külföldi szivarjából, egyik hirlapot a másik után hirtelen átfutja, s ő maga is azt hiszi, hogy legalább is megette tartalmát, azután uri czimboráihoz fordulva — szól:

— Hová megyünk estére barátim? K. vendéglőben ma Sárközi zenél; a H. kertben teljes világítás mellett S. fogja művész-tulajdonait bámultatni; az egyik színházban Szapárit adandják; a másikban P. világhírű tánczával fogja elbájoslni a magasb művészethez szokott s az édes mámorban elandalodott közönséget.

— Éljen, éljen P! oda megyünk, esodálni a szilfid mozdulatokat, bámulni a lábesodák virtuozitásainak netovábbjait! onnan osztán L.-hez esemegézni, M.-hez estelire s elvégre Z.-be egy partie vizst- vagy mi még jobb lesz és magasb műveltségünknek is megfelelebb, egy kis barátságos ferblire. Ugy lett.

Ott látjuk Pali urfit egy sötétes teremben, az ablakok sűrű függönyökkel bevonvák, az asztalon két gyermetya pislog, s körülötte Pali czimborái. Járja a „ferbli.“

— Pali barátom te vesztesz!

— Se baj, telik a jószágból.

— Igaz ni ni, Pali barátom, ki volt az a falusi ficzkó, a ki neked oly barátságosan köszöntött a váczi utcában? kérdi az egyik czimbora.

— Nem ismerem! ... Pedig dehogy nem ismerte Pali uracs az egykori testi-lelki barátját, Gyurkát, csak nem akarta ismerni; büszkeségből-e, vagy tán mert attól tartott, nehogy Gyurkával mostani uribarátjai szóba eredvén, tőle megtudják, mikép Pali urfi bizony nem földesurfi, nines dominiuma, miként barátainak állítá, levén édes atyja egyszerű telkes jobbágy. De nem esoda, hogy fel nem akará ismerni egykori barátját Gyurkát, ő, a ki atyját is megtagadá! — A jó öreg t. i. egyszer meglátogatta fiát Pesten, s a midőn czimborái Palit az egyszerű földművessel az utcán járn megláták, azt hazudta a hálátlan, hogy öregbéres, atyjának egy falka birkáját hajtotta a pesti vásárra.

Nem atyjának személye, hanem csak pénze kellett az urfinak, a mit eleget ki is csikart a jó öregtől, ki a pesti diákos és kivált jurátusi életet nem ismervén, ke-

serü verejtékével szerzett minden fillérét Pali kedvencz fiára pazarlá: csak hogy embert faraghasson belőle.

Bámulta is őt a falu népe, midőn egyszer mint jurátus haza jött Pestről. Naponkint a falu utcáján végig, szép paripán lovagolt; a fölserdült ifjakat, kikkel egykor az utcái porban játszott, egy pillanatra sem méltatta; ki előtte kucsmáját le nem vette, volt az öreg vagy ifju, lovagostorával esapta le azt annak a fejeről. A falusi takács-szötte pólyákban született gyermek, most selyem nyugágyat követelt szülétől, kik ha urasan enni nem tudtak, keserü gunynyal illeté őket; a parasztos ételt nem emészthet meg uras gyomra: városi szakácsné kellett atyjának fogadni; s midőn egy híres ügyvédhez patvariára ment, buesucsók helyett még kézszoritásra sem méltatá szülőt és rokonait ... Neki az a paraszt szag oly kellemetlen volt. ... A szegény szülők mégis örültek tudós fiuknak, hisz nagy urat láttak benne ... és lett is. —

Volt ugyanis idő, mikor legkivált a köznép restaurált. Pali most büszkén vallá magát a népből lett népemberének, azon népének, melyet csak nem rég oly kevélyen lenézett, megvetett. — A nép megválasztá őt szolgabírónak.

Sötét zivataros éj volt, messzire mint tűzokádó sárkányok szórtak villámokat az ágyúk, s bömbölések mint mennydörgés hasitá a léget: két ellenséges tábor állott szemközt; az egyik ostromlá, a másik védé a várost. Leesendesüle a harez moraja, s az éj sötétében sebes léptekkel sötét alak közeledik egy kis oláh falu felé. Menjünk utána. A faluban sötét és esendes minden, csak egy a többinél magasabb ház ablakai hintenek bágyadt világot a kukuriczaszárral fódott viskókra. A vándor a világosság felé tart, kopogtat, az ablak fölnyilik s barátságos rövid szóváltás után egymást ölelő karok között van a két rég együtt nem volt jó barát — Miklós és Gyurka.

— Barátom végy oltalmad alá, szól Miklós, mert ha elárultatom, rettenetes sors vár reám e feldühödött nép közepette.

— Hát te is az ellenpárton vagy? kérdi csodálkozva Gyurka.

— Barátom én nem tartozom egyik párthoz sem, nekem mint irgalmas szerzetesnek, ki e világról s annak hiuságairól lemondott, pártom az egész szenvedő emberiség. Az irgalmasok rendébe léptem, mert az emberiségnek így hittem leginkább szolgálhatni, és mert e föláldozás- és lemondásteljes életmódhoz hivatást éreztem: ezt választám. S hidd el, hogy az üldözések közepette is boldog vagyok, mert ha a világtól már elhagyott szegény beteg pilláin egy hálakönyet látok ragyogni a miért én keresztényi szent fogadásom köteletségénél fogva undok sebeit mosom és kötözgetem: oh hidd el, azon érzést, melyet ama parányi könyesepp bennem gerjeszt, nem adnám e föld minden kineshatalom- és dicsőségeért!

— Te ezt teszed és mégis üldöznek!?

— Oh barátom kaini időket élünk ... de hagyjuk ezt, remélem, hogy nálad bizton leszek, míg az ellenséges tábor elvonul.

Légy nyugodt barátom.

— Megnyugszom! De mond meg barátom, hogy

jöhettél e jegyzői állomásra? Te! és ily időben, a mikor oly könnyű magasb hivatalokra emelkedni, a mikor oly könnyű kitűnni és történeti névre szert tenni, pedig ez vala ifjuságod ábrándjainak eszményképe; te e nyomoru falu viskói között temeted el szép tehetségedet?!

— Hosszasan tartana tán reád nézve utolsó elválásunk óta leélt élettörténetem elbeszélése, hisz te fáradt, átázott s tudom éhes is vagy; nem fog ártani egy kis üdítő étel és ital, ugy majd türelmesebben hallgatlak eddigi életpályám leforgásának rövid elbeszélését.

Gyurka a szerény falusi jegyző izletes sültet és üdítő italt tett barátja elé, azután így kezdé beszédét:

— Barátom, én is voltam oly helyen és körülmények között, hol igen könnyen kitűnhettem volna. — Iskoláimat ugyanis díszreteresen végezve, egy europai hírességű főhivatalnok vett maga mellé. Örültem is, busultam is, a mikor kinevezésemet kaptam. Az élettapasztalásokban megöszült jó atyám megcsókolá homlokomat. Fiam! szóla könyes szemekkel, te már sok örömet szereztlél atyai szivemnek, s ha más atya volnék, tán mostani kinevezésednek nagyon is örülnék; mert valóban örülhet egy atya oly nagy férfiú oldala mellett látván gyermekét, mint minőhöz téged, — mint hiszed — szereneseccillagod vezérlet; de én nem így, fiam! . . . Ismerem szivedet, ismerem hajlamaidat, rettegek fiam, hogy te ott öröm, kitüntetés, hír és szép jövő helyett jövendő sirját fogod lelmi; mert fiam, nehéz a nagyurak szeretetét állandóan megőrizni! — Egyet sohajtott jó atyám, azután egy avult könyvet vont ki zsebéből s fölnyitván azt, elém tévé. — Olvasd fiam, és ha ezek közül csak egyben is botlandol, igyekezzél mentől előbb szabadulni a paloták levegőjétől, s visszatérni azok közé, kik között születél, növekedtlél, s kikhez, mint tapasztalám, szived leginkább vonzódik.

Én ezeket olvasám:

„Mentül több szeretet- és bizalommal ereszkednek le a nagyok hozzád, annál tiszteletteljesebb legyen viselkedésed irántok, s őrizkedjél az általuk adott hangot viszonzozni.“

„Ha kedvencezé válsz, s a nagy ur mintegy baráti viszonyba lép veled, és ezt tőled is viszont követeli: négy szem közt megteheted; de ha egy harmadik lép közéd, a kebel legalázatosabb hurjait pengesd; mert vannak emberek, kik négyszemközt átölelnek, leültetnek s barátságosan beszélgetnek veled; de soha meg nem bocsájthatják, ha többek előtt csak egy pár ujjnyival is kevésbé hajolsz meg előttök, mint ezt rangjok és az illem szabályai kívánják.“

„Semmi áron se hadd magad az erkölcsiséggel ellenkező szenvedélyek előmozdítójaul vagy eszközeül felhasználjatni, habár a megtagadás kegyelemvesztésbe kerülne is. Mert bár nem is említvén: — mikép inkább kell Istennek, mint embernek engedelmeskedni, — jobb mint becsületes embernek bukni, hogysen mint becsütelennel csuszni és lábbal tapodtatni; mert a legnagyobb kéjencz is szenvedélyeinek előmozdítóját belsőleg megveti, és ha reá többé nem szorul, mint alávalótól mentül előbb szabadulni igyekezik.“

„Ha történetesen te okosabb, belátóbb és nemeszívűbb vagy főnöködnél, őrizkedjél ezt vele éreztetni; igyekezzél inkább minden tőled származó jó tettet vagy

gondolatot ugy intézni el, mintha mind ezt főnököd, ha nem is gondolta vagy tette, de legalább akarta volna tenni.“

„Ha olyast, mi ugyan nem lehetlen, sem méltatlan, de nehéz kivitelű, általad akarja végrehajtatni: ne huzakodjál, és a kiviteli nehézségeket ne hozd neki elő; hanem inkább mutass hirteleni eltökélést, és siess a kivittel; mert senki sem esik oly terhére a nagyoknak, mint a ki ama nehézségeket, melyek akarata kivitelének ellenállanak, latolgatja: ezek őt a gondolkodás kellemetlen szükségességébe helyezik. A lassu, tulságosan is fontolgtató más embereknek is terhére van; ellenben az eltökélt s gyors tevékenységű ember mindegyiknek tetszik.“

Ezen utraivalóval köszöntöttem be a palotába.

Szegény gondos jó atyám meglepedkezett figyelmeztetni arra: hogy nagy ural sokkal könnyebb kijönni, mint a nagy urak környezetével.

Én sem gondoltam ezekre! Káröröm, gyanakodás, kegyelemvesztési félelem, egymás buktatására célzó cselszövények, alattomos, hamis vádaskadások mint utálatos kígyók sziszegtek körülöttem. Egyiknek nem adtam az őt megillető vagyis általa megkívánt czimet, a másiknak sokat is adtam, és így tovább . . .

Igazad volt jó atyám, nem születtem én udvaroneznak, kün az egyszerű nyiltszivűség, együgyű egyenesség kunyhóiban az én helyem. Hiába minden oktatás, természet és kora nevelés oltja a nagyok körül szükségelt tulajdonokat az ifju kebelbe. Engem barátom Miklós! nem neveltek ilyenek. Elkelle tehát hagynom a finom levegőt, tudni el nem viselheté, lelkem és mindenem visszavágyott a szerény kunyhók közé. Oda kívántam visszavonulni, a hol ezelőtt voltam és születtem. Elvonultan s ismeretlenül munkálkodom itt, hivatásom körének szük határai közt: és itt virul számomra, barátom, a boldog öntudatnak hervadhatlan koszoruja.

— Lelkem fele! jer hadd öleljelek, érzéseink rokonok, te férfikorodban is az maradtál, a ki ifjuságodban valál! szel lelkesülten Miklós; nem ugy, oh nem ugy Pali barátunk, ki most már a szegény falusiakat ismerni sem akarja többé.

— Hadd őt barátom! ő nagy ur, legalább annak tartja magát, a nagyurnak csak hozzá méltó nagy ur lehet barátja. . .

Ez alatt künn zaj támadt, a moraj mindig nagyobbodott, a fegyverek zörejét, egyes szavakat is ki lehetett venni; de minden hangot tulkiáltának e szavak:

— Itt lesz a jó madár, itt kell neki lennie, mert e falunak láttam futni.

— Ezek engem keresnek barátom! szól ijedten Miklós, ismerem e hangot.

— Ne félj semmit! bátorítá őt barátja, hisz te csak keresztényi kötelességedet teljesítéd az ellentáborban.

E perczen felnyilt az ajtó, fegyveresek tolultak a szobába.

— Áhá! itt vagy jó madár, s a jegyző ur még menedéket ad ily sehonnainak?! vasra mindakettővel! szól stentori hangon a csapatvezér.

Megkövülve álla a két barát. Rettenetes álomnak hiszik az egészet, mert a durva hang Pali, egykori kedves barátjuk hangja volt.

Miklós és Gyurka elhurezoltattak.

* * *

Sokat fordult azóta a világ sora, Miklós ismét ápolja betegeit; szegény Gyurka hivatal nélkül nyomorog, Palinál pedig nincs elkeseredettebb üldözője a bukottaknak, és most már nem csak szülőit, de anyanyelvét is megtagadta, s valamint egy időben földbir-tokosnak adta ki magát, most ezek csipkedéseiben gyakorlólá találékony esztét, s szép jövedelmű hivatalra tett szert.

Egy provinciális város palotájában látjuk Paul urat, — mert most így hivatá magát, — karszékben ül kinyújtott lábakkal, hosszú kékbojtos piros sapka pi-hen kifodrozott fürtein, finom vatmoll hálóköntös födi uritagjait, drága csibukos szárból szijja a trafik legdrá-gább füstjét.

Kopogtatnak az ajtón. „Na! kiált Paul ur, s mor-mogja magába: — a patvarba tán megint holmi re-bellis kunyoráló. Miklós lépett a szobába. Illően üdvö-zölte Paul urat.

— Szervus! felelt ez oly hangon, mint ur szokott szolgájához, s egyik kezével oly mozdulatot tőn, a mi azt jelenti: három lépésnyire tőlem megállhatsz s rö-viden elmondhatod, mi járatban vagy.

Miklós, a derék irgalmas barát, felhozta régi barát-ságát, s fogadása szent nevére kért némi csekély hiva-talt Gyurka barátja részére.

— Hja amice! felel hatalmas füstfelleget eresztve Paul ur, ez nem megy, én egy Gyurka végett nem koczkáztathatom állásomat. Miklós szomoruan távozott. — Ha az emberek el is, de Isten nem hagyja az igaz-szívűt.

Gyurkát ismét szerény jegyzői állomásán látjuk. Boldog, mert megelégedett, nem vágyakodik nagyra s kevéssel beéri, s ha néha hivatala okoz is némi kellemetlenséget, a szende nő és kedves gyermeke lecsókol-ják homlokáról a bűnnek fellegét: ő boldog!

De ki fekszik a szerény, de tiszta kórágyon, kit legyez- és ápolnak a jegyzőné keces karjai, kiért imád-kozik a szende kis teremtes a szűz Mária-kép előtt? ar-eza oly halavány, szemei beesettek s hangja oly bá-

gyadtan könyörg egy ital vizért: s az angyali nő oly szeretetteljesen nyujt a betegnek citromos italt . . . ismered őt?

— Ah! be soká késik az orvos! szól gyenge hangon.

— Mindjárt itt lesz, légy nyugodt barátom, vi-gasztalja őt Gyurka a jegyző. Néhány percz után ko-eszízorej hallatszott s egy szerény öltözötű szerzetes lépett a szobába: Miklós volt. Megtekinté a beteget, orvosságot nyujta neki s betakará, hogy izzadásba jöj-jön. A beteg elszenderedett.

Lábujjhegyen távoztak a mellékszobába Miklós és Gyurka.

— Nehezen éli át e napot szegény barátunk, szól Miklós. Istenem, mi az ember élete! A férfi, ki csak né-hány hónap előtt mint hegyen a büszke tölgy, ugy álla magas hivatala fénypolczán, most mint utált kol-dus, a halállal küzdve, az egykor megvetett s elkinzott barátjai irgalmától várja egészségét, vagy a keresztény szeretet utolsó zálogát — az eltemettetést.

— Ugy van barátom, viszonzá Gyurka, Pali ba-rátunk, mert ő volt a beteg — fényes polczán elbizta magát, s a ki másokat buktatott, maga is elbukott. Ke-serüségét elfojtatandó újra elkezdé ifjusági vétkeiét üzni, kávéházakban tölté idejét, kártyaasztalnál veszté el egészségével utolsó filléréit; a dorbézolás előlé élte ere-jét: — tüdővészbe esett. — Jó lett volna ekkor sze-gény póratyjának parasztos ápolása, édes anyjának kezefőzte; de a jó szülők szíve megszünt dobogni, sirbaí nyugosznak ők; a rokonok pedig azt mondják: a ki szülőit megtagadja, megveti: nem méltó a gyámoli-tásra. Ily helyzetben jutottunk mi, és ifjusági barát-ságunk eszébe, s eljőve hozzánk; . . s nekünk is eszünk-be jutott, hogy keresztények vagyunk, s hála Istennek, hogy helyzetünk olyan, hogy a szerencsétlent vigasz-talhatjuk, gyámolíthatjuk.

Harmadnapra egy sirhanttal több volt a temető-ben, a barátság utolsó kötelmet teljesíté a két jó ba-rát. Pali nem él többé, és sirja inti a halandót: ne bizd el magad; ne vess meg senkit sem, mert nem tudod maholnap mire juthatsz. És az élet legboldogítóbb útja a becsületesség és szeretet egyenes útja.

Berecz Imre.

Legendák.

I. A szent Szűz esedezése.

Egy szegény anyának egyetlen fia volt, s ez is a legna-gyobb gonosztevők közé tartozott. A szegény anya, ki különben igen jámbor vala, majdnem halálra búsulta magát; egy falat kenyeret nem evett, melyet előbb könyeivel meg nem nedvesi-tett volna. A szegény asszonynak nem volt más vigasztalása, nem volt más reménye és menedéke, mint az imádság. Különö-sen a sz. Szűzhöz folyamodott gyakran, hogy könyörüljön rom-lott fián, ki valláson és törvényen kívül él, és vezesse ismét visz-sza a jó pásztor szent aklába.

Azonban a rossz fiu folytatta előbbi gonosz életmódját; vétséget vétségre halmozott, míg végre a törvény által üldöz-tetve bujdosott, nem levén sehol menedékhelye, hol nyugodtan csak egy éjt is tölthetett volna.

Midőn így futott, a nélkül, hogy tudná, hová, egy járatlan

vadonba jutott, melyben egy kápolnáeska volt. A hőségtől és fáradságtól kimerült gonosztevő, látván, hogy a kápolna nyitva van, bement kissé pihenni.

Egy oszlophoz dőlt s bágyadt szemeit az oltárra emelte, melyen életnagyságban a boldogs. Szűz képe volt a Jézusgyer-mekkel.

Alig fordította el e képtől szemét, valami ellenállhatlan erő ösztönözte, hogy ismét tekintsen reá. A mint a szent Szűzet a karján levő gyermekkel nézte, felujult lelkében anyjának em-léke, s kimondhatlan keserű fájdalom vett rajta erőt, mely perezről perezre mindig élesebb lett. El akarta ezen nyugtalan-ságot távolítani; hasztalan. El akart menni és ismét visszatért. A szent Szűz oly szeliden, oly részvétteljesen tekintett reá, mint-ha kérni akarta volna, hogy ne menjen el; végre a gonosztevő-

nek szeméből a könyeknek egész patakja omlott, s térdre vetvén magát, így kiáltott: „Irgalom, anyám, irgalom!”

Midőn a szent Szűz a gonosztevőnek nagy fájdalmát látta, így szólt a Jézus-gyermekhez: „Fiam, bocsáss meg ezen megtérő bűnösnek.”

Jézus pedig válaszol: „Nem lehet, bűnei igen nagyok.”

A bűnös hallván ezt, zokogott, mellét verte, s így szólt: „Anyja az elhagyottaknak, tekints reám, kit nagy bűnei miatt Isten és az emberek elhagytak. Ne hagyj el te is, bűnösök menedéke, mert így tanított anyám téged nevezni; anyám, ki oly nagy bizalommal van hatalmas szöszölásod iránt.”

„Fiam, szóla a szent Szűz ismét az Istengyermekekhez, az ő anyja kedveért, ki a te anyádat annyira tiszteli; drágalatos véredért, melyet a bűnösök megváltására ontottál; azon könyekért, melyeket a lábaidhoz borult bűnbánó ont, bocsáss meg neki.”

„Nem tehetem, megsérteném az igazságot”, felele az Ur.

A bűnös ezt hallván, a földre veté magát, fejét a kövezet-höz vevén, felkiálta: „Anyám, anyám! el kell tehát kárhoznom, örökre zárva marad előttem a mennyország, noha, ha mindjárt későn is, megnyitottam szeméimet a világosságnak, s megbántam bűneimet?”

„Fiam, szóla újra a szent Szűz, mióta zártad el füleidet a bűnbánó elől? Tanításodban az elveszett fiúról, nem ennek hagyta-e az első helyet atyja házában? Még nagyobbat tett az ide menekült bűnös?”

„Kevélységében megtagadta az Istent”, szól Jézus.

„Most megalázza magát, szól Mária, s leborulva imádjá őt.”

„Házamat megszenteltelenítette”, folytatja Jézus.

„Azért ontja most a fájdalom, a bánat könyeit”, mond Mária.

„Parancsaimat semmibe sem vette”, szól újra Jézus.

„Most tiszteli azokat, mond Mária, mert bocsánatért és irgalomért esd.”

„Gonosz tetteivel és rossz példáival sok botrányt okozott”, szól Jézus.

„Megtérése most mások épülésére fog szolgálni” mond Mária.

„Rosz fiu volt”, szól Jézus.

„Anyja megbocsátott neki”, mond Mária.

„Számos gyilkosságot követett el”, szól Jézus.

„De még számosabbak fájdalmának és bánatának könyei, melyeket most ont”, mond Mária.

Mária most leszállott az oltárról, s erre helyezvén fiát, kit karjaiban tartott, letérdelt előtte, és így szólt:

„Fiam, itt lábaidnál kérek e bűnös számára kegyelmet!”

„Mit teszesz, mit teszesz anyám?” mondá az Isten-gyermek és felemelte Máriát.

„Ki látta valaha az anyát térdelni fia előtt? Kelj fel anyám! legyen megbocsátva annak, ki irgalmasságodban és hatalmadban annyira bízott.”

Midőn a bűnös e kegyelemteljes szavakat hallá, felemelé tekintetét, elragadtatással nyujtá ki karját, örömköltésbe tört ki, és meghalt; fájdalma oly nagy volt, hogy keblében megtörtött a szív.

Nincsen eset, hogy a bűnös irgalmat ne nyerje, ha mint bűnbánó keresztény hal meg.

Sebők.

Romai levelek.

XII.

Roma, oktob. 6. D. J. K.! Mult hó 25-kén IX. Pius pápa ő szentsége zárt tanácsulást tartott, hol az egybegyűlt bíbornoki testületnek, és ezek által az egész világon szétszórt igaz keresztényeknek fájdalomtelt szívvel egy arra készített beszédében elmondotta: hogy az egyház ellenségei igen megsaporodtak, kik mindenáron azon mésterkélnek, hogy a hitvallást fölforgassák; hogy az egyház intézeteit megsemmisítsék. Igen, ezen elleneink azok, kik magukat s a b a d k ö m ü v e s e k nek ezimezik, kik pokoli eskü alatt titkos társulatba állottak, és a legnagyobb titokban zártüléseikben egy követ fűjnek a katolika egyház, az uralkodók trónjai, az emberi társadalom békéje, boldogulása ellen. Igen, ezek a közmegeledetlenségnek, a köznyomornak egyenes szerzői! A romai pápák, mihelyt e vésznek a keresztények közti ápolásáról, szításáról tudomást szereztek, azonnal, mint a Krisztus egyháza fejei, hivatásuknál fogva, e szabdkörművesek társulatát veszélyesnek, s mint ilyen kerülendőnek nyilvánították, és az ily elkárhoztatott társulat tagjait egyházi átok, s büntetések alá vették. XII. Kelemen pápa volt az első, ki nyílt körlevelével lépett fel ellenük, utána XIV. Benedek pápa különösen az uralkodók figyelmébe ajánlotta őket, hogy belátván ezek a veszedelmes szándokokat, erélyesen hatalmuknál fogva ellentálljanak; s ha szavát fogadják vala, ama vérengző jelenetek, melyek a mult század végét, s ennek elejét beszennyezték, elmaradtak volna. VII. Pius pápa Olaszországban különösen szétágazva találván az ugynevezett szénégétők ez. veszedelmes titkos társulatát, ennek tagjait egyházi átok alá esetteknek hirdette, valamint ugyanezt XII. Leo pápa is tette. IX. Pius pápa Péter székét elfoglalván, azonnal a szabdkörművesek, vagy akármi más néven nevezendő titkos társulatok tagjait mind az egyházra, mind az emberi társaságra nézve veszedelmeseknek, s kerülendőknek körlevelé által hirdette. Legújabbán mondott beszédében pedig figyelmezteti általán a jámbor keresztényeket, hogy tudják, miszerint a titkos társulatok kárhoztatvák, és mivel ezen emberek a becület s emberszeretet külmáza alatt népbáratokként jelentik magukat, alattomban pedig, mint Jézus mondotta, báránybörbe öltözött farkasok, azon szándékkal, hogy a Krisztus nyáját szétszaggassák; óva-

kodjanak tőlök, csábító szavaiknak koránse higyenek, velök szöba se álljanak. Intette továbbá őket: álljanak el e veszélyes s átok alatt helyezett társulattól: ne szaporítsák a szegény föld-nép bajait: ne fússanak hanyatthonlok az örök kárhozat felé. — Végre bizván az irgalmas Istenben, s a makula nélkül fogantatott szűz istenanya pártfogásában, ki azon előnyvel is bír, hogy általa a tévtanok, a hibás vélemények, a rossz igyekezetek, melyek a keresztény nép megrontására ily titkos társulatoktól kifejtettek, mind legyőzettek, meg szent Péter apostol életében megígért volt esedezésében, hogy Roma, s vele a katolika egyház mindezen ellenségein győzedelmeskedhessenek. Ezekhez hasonló szavakkal mondott beszéde után 13 új püspököt nevezett ki, kik között a szamosújvári román egyesült: V a n e s János, meg D u r g u t h József esztergami kanonok urak jeleskednek. Ezek után 14-en, kik már a pápai levél által meg voltak választva, ezennel kihirdetettek, köztök Manning Ede a westmünsteri érsek Angolhonban.

Oktober első vasárnapján a szent olvasó ünnepe különös ajtatossággal Romában a dömés szerzeteseknél tartatott, homét délután a boldogságos Szűz szobrával, meg 15 szent olvasói titkot ábrázoló lobogókkal, egy százakra menő fejébe öltözött leánysergél s megszámlálhatlan néppel szentmenet tartatott, melynek végével visszatérve az egyházba ünnepélyes áldás után a szűz Mária tisztelétét zengő ének közt az e napra rendelt ajtatosság bezáratott, s tart, a szent menetet kivéve nyolezad napig.

Romában október hónap az ugynevezett ottobrate népiünnep megtartására szánt hónap, melyben, különösen esütörtöki napokban a leányok esörgő dobjaikkal dalok és tánc közt töltik be Roma utcait, mintán a zöldben s a kertekben egész nap vig lakomázás közt családünnepet ültek. Ez idén különösen gunyos mosoly kíséretében mondogatják a romaiak: rajta vigadjunk; ez az utolsó ottobrate, melyet a pápa kormánya alatt tartatunk, ime a párisi hírlapok azzal ijesztettek, hogy Romából a franciaia örsereg mindenestül kivonul Viterbából Civitavechiába s utánok azonnal eléjőnek a tolakodó vendégek: „bátorság, nemeljünk, éljen Mária“! Azonban tudni való, hogy e napokban a franciaia örsereg új jöttel megszaporitattott.

Mi újság?

(A Szent-István-Társulatnak október 19-én tartott nagygyűlése). Az egyetemi templomban Somogyi Károly alelnök ur őnsága által tartott sz. mise után a társulat tagjai nagy számmal összegyűlekeztek a papnövelde könyvtári helyiségébe, hol miután gróf Károlyi István alelnök őmlga a jelenvoltakat üdvözölte, a társulati alelnök ur tartotta előadását, melyből azon örvendetes meggyőződést merítette mindenki, hogy a társulat nem csak nem hanyatlott, hanem jelentékenyen emelkedett, dacára azon súlyos anyagi terheknek, melyek utóbbi időkben a társulatot nyomták. — Főlemlíté az alelnök ur azon szerenését, hogy a társulat Budán a magyar királyok ősi várában ő eminentiája által ő Felségének bemutatattott; főlemlíté azon ritka szerenését is, melyben a társulat ő Szentségének kegyes levele és áldása által részesült. Ő Szentségének levele a közgyűlésen is felolvastattott s a jelenvoltak által állva hallgattattott.

A társulati igazgató a társulat irodalmi működéséről tett jelentést. Főlemlíté azt is, hogy noha az alelnök ur ő nagysága Esztergamba tette át lakását, ő eminentiája kegyes beleegyezésével Esztergamból is fogja a társulat ügyeit vezetni, minek folytán elhatározott, hogy ő eminentiájához hálaírat intéztessék.

A pénztárnok ur jelentéséből kitűnt, hogy a társulatnak kötelezvényekben és a takarékpénztárba kamatozás végett tett összegben 22,066 frt 50 kr és 200 frankot tevő pénzbeli vagyona van.

A társ. titkár ur jelentéséből kiemeljük, hogy a társulat tagjainak jelenlegi létszáma: 141 tiszteleti, 224 alapító, 5958 rendes, összesen 6323 tag.

A nagygyűlés egyéb határozataiból kiemeljük a következőket:

1) Roder Alajos t. kanonok ur őnsága, ki legújabb Bibliái történeteit az írói díjról való lemondás mellett tulajdon joggal a társulatra ruházni sziveskedett, érdemeinek némi elismerésül a nagygyűlés által egyhangulag tiszt. alapító tagnak neveztetett ki.

2) A társ. igazgató véglegesen kineveztetett a „Kath. Néplap” szerkesztőjének.

3) Fodor Károly számvevő ur tiszteben megerősítettett.

4) Az Encyclopoediára nézve határozatba ment, hogy a belőle tagilletményben kiadandó 33 iv a jövőévi nagygyűlésig elhagyja a sajtót.

5) Az Encyclopoediái bizottmány dr. Jedlik Ányos, dr. Póór Imre és dr. Téli János urakkal erősített meg.

6) Az 1866-ki tagilletményre nézve megállapított, hogy miután a terjedelmes folyó kiadványok a 90 iv legnagyobb részét igénybe veszik, s a jelen mozgálmás időkben könnyen fölmerülhetnek oly kérdések, melyek iránt a közönséget tájékoztatni kell, a naptár kisebb ivszámra szorítottassék, s az így meggazdálkodott ivek kordkérdésekre, ezek nem létben esaládi és ifjusági olvasmányra fordítottassék. Az is határozatba ment, hogy a naptárban a szokásos vörös betűk használtassanak.

7) Könyvüzletével a társulat szabadabban akarván mozogni, mint azt a Hartleben és társaival kötött szerződés folytán tehetette, Hartleben urnak a szerződést felmondotta.

8) Új választmányi tagokul ngos Lipovniczky István k. táblai főpap és ftdő Szabó Imre iskázi esperes-plebános urak választattak.

Végül ngos Kovács József kir. táblai főpap ur mind a nagyméltóságu gróf-elnököknek, mind a társulati tisztviselőknek meleg szavakban köszönetet mondott.

(I. Közlemény) azon tárgyakról, melyeket az alább nevezett t. cz. hölgyek és urak a pesti szegény-gyermek-kórház javára rendezendő sorsjátékra nyereményekül ajánlódoktak. Az 1-től a 18-ik számig lesznek ezüst nyeremények 4000 frttól 50 frtüg való értékben: 19. szám. gróf Batthyány Lajos özvegye fekvő eb-alaku levélnehezéket alabastromból; 20. Ugyanaz vadkan-alaku levélnehezéket alabastromból; 21. Kő-

szeghy Szerafina k. a. Pécsről virágos falikosarat; 22. Űrményi József történeti festményt Mátyás király házi köréből Molnártól; 23. Róser Miklósné torony-alaku éji-lámpát porcellánból aranyozásokkal; 24. Ugyanaz díszesen aranyozott poharat; 25. Kubinyi Agoston díszes kávéfúndzsát; 26. Ugyanaz 6 pár esemege-étszert; 27. Ugyanaz rézzel kivert sétatobot; 28. Ugyanaz szintilyen botot; 29. Ugyanaz szintilyen botot; 30. Dávid és Kurz diszlemlékkönyvet, 31. Ugyanazok díszes levélpapírokat és borítékokat diszkatulyában; 32. Ugyanazok szintilyen skatulyát; 33. Czanyuga Józsefné Arany János költeményeit diszkötésben. — A további nyereményekül szánt tárgyakat sziveskedjenek a gyermekkórház t. cz. jótévi az alulírotthoz (lakása: muzeumi épület, 13. számú ajtó), ki a sorsjáték rendezésével megbízott, beküldeni.

Pest, 1865. okt. 18. Czanyuga József, pénztárnok.

(Előfizetési föl hívás) Kuthen „Ujabb Költeményei”-re. Semmi élet, semmi mozgalom az irodalom mezején, — mintha az utóbbi évek szárazsága itt is elölt volna minden gyökeret, mely zöldelleni s virágozni szokott . . . !

Mikor láttunk egy nagyobb szépirodalmi művet, különösen egy önálló költemény-gyűjteményt? — Pedig a dal az öröm tarka, s a bú szomorú világában egyikép megterem . . . pedig a dalra szivesen figyel a boldog és boldogtalan kebel. — Az utóbbi mostoha években is születtek dalok; mert a madárnak csak egy bokor, a költőnek csak egy esendes szoba kell . . . de hogy világnak nem eresztették dalaikat: az a nehéz idők vétéke! Megvoltak és megvannak a költészet-szerető szívek; de az anyagi szükség, — e mogorva prózai hatalom által, — a szellem játszi világa helyett, a mindennapi aggodalmak tövises földére lönek utalva . . . ! — Ma derültebb az ég; — az anyagilag is javult s politikailag örvendetesen változott napok levegőjén vidámabban, és messzebb zenghet a dal; több ideje és kedve van a szívnek hangjain mulatni. E hitben vagyok, midőn „Ujabb költeményeim” pártolása iránt a t. olvasó-közönség részvételéhez fordulok! — Tíz év óta forgok az irodalom terén; s a figyelemre nézve, mely munkásságomat akár a lapok, akár a t. közönség részéről kísérte, nincs okom panaszkodni. . . Ez örvendetes tapasztalásra támaszkodom, midőn azon lelkes irodalombarátokhoz, kik eddig megjelent önálló műveimet megszerezték és terjesztették, újabb pártfogásért teljes bizalommal fordulok! — Irányomat, melynek delejtűjét mindig az erkölesileg s széptanilag nemes képezé: ismeri a t. olvasó. — A jelen kötetre vonatkozólag, — miután meggyőződésöm az, hogy egy költemény-gyűjteménynek könyvbe zárt szívnek kell lennie, — vagyis, hogy az teljes legyen: mindazon érzelmeket hangoztatnia kell, melyek egy ép szív szentélyében laknak: — hangra talál e kötetben a szív minden nemes érzelme, minden tiszta vágya, fel, az érző szívet alkotó Istenig. — A 16—17 ivre terjedő, s díszesen kiállított kötet előfizetési ára 1 frt 50 kr., — melyet november utolsó napjáig Tápió-Bieskére (utolsó posta Pilis) kérek küldetni. „A Főispán Családja” ezimű regényemből is rendelkezvén még néhány példánnyal, ez alkalommal 50 krjával abból is szolgálhatok szives megrendelőimnek. — T. gyűjtőimnek 10 előfizető után egy tiszteletpéldánnyal fogok kedveskedni. — Megjelenési határidő: december 20-a; igen lekötöleznek t. előfizetőim, ha megrendeléseiket, a szükséges tájékozás végett, mielőbb megtenni sziveskednek! — Legyen szabad t. ismerőimet, elvbarátimat, s általában a lelkes magyar közönséget, vállalatom szives pártolására, tiszteletteljes bizalommal felkérnem! Isten velünk és hazánkkal! — Irtam T. Bieskén, okt. 15. 1865. Kuthen.

(Kérelem). Bizalommal fölkerem mindazon t. cz. gyűjtő urakat és urnöket, kikhez „Előfizetési föl hívás a Kátyolokra” érkezett, miszerint gyűjtő leveiket még e hó folytán hozzám (Győr, Benczések székháza) beküldeni kegyeskedjenek, illetőleg sziveskedjenek, minthogy a mű már a szedők kezében van s nov. 1-jén sajtó alá kerül — Pesten, Emich Gusztáv ur nyomdájában. — Győr, okt. 16. 1865. Nyulassy Antal.

Kiadja a **Szent-István-Társulat** (borz-utca 3. sz.). — Felelős ideigl. szerkesztő: **Füssy Tamás**.

Nyomatott Pesten, 1865. Emich Gusztáv magyar akadémiai nyomdászánál (Barátok tere (7. sz.))